

Подарунок

Владислав Бойко

Як в енній конторі велить етикет,
підлеглі — хто прямо, хто боком —
до шефа в просторий зайшли кабінет
з Новим поздоровити роком.

Зайшли й повели з ним розмову таку:
— На честь новорічної дати
за вашу роботу складну й нелегку
дозвольте вам шану віддати.

Хоч ви до нас іноді трохи, їй-пра',
буваєте навіть суворий,
та ми ж розуміємо: це — для добра,
для блага всієї контори!

Ви служите нам узірцем, маяком:
працюєте щиро й ударно.
Хоч інколи й той... по столу кулаком —
та ми ж розумієм: не марно!

Але й лицемірити не до лиця,
тож киньмо дебати розводить,
а прямо заявимо: звичка оця
в роботі немало нам шкодить!

Про втрати не кажемо. Втрати — малі,
і нічого їх рахувати:
лиш тричі в декаду на вашім столі
доводиться скло заміняти.

Але ж пригадаймо трагічний той день,
коли, після доброї "чистки",
піти довелося вам на бюлетень,
порізавши руку до кістки!

Тоді лихоманило весь апарат:
за тиждень, що ви були хворі,

зірвалося десять важливих нарад
і п'ять запланованих зборів!

Чи ж це вам — не втрати? Не прикрощі всім?
Чи ж можна з цим далі миритись?
Ми твердо поклали: у році новім
не мусить таке повторитись!

Коротше, отак: що було, то було,
а далі — не пройдуть ці штучки!
Прийміть у дарунок броньоване скло:
вже цим не поріжете ручки!